

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН УБЕЖИЩЕ

chitanka.info

Не можеше да си намери място. Въртеше се като лъв в клетка — отчаян, сам и изпълнен с болка. Не вярваше в усмивката си. Не виждаше и момчето да вярва.

Всеки път като влезеше в стаята му фалшиво разтеглил устни в жалко подобие на приветлива усмивка, искаше да скубе косата си, да вие от яд и болка, да раздере кожата си, да изтръгне сърцето си от болка. Не можеше да гледа повече детето си такова — болно и обречено, с тъмни хлътни очи, около които черните кръгове наподобяваха яма. Не можеше повече да слуша влудяващото пиукане на системата, докато гледа как пламъчето на живота бавно гасне.

Бързо излезе от детската стая, която вече повече приличаше на болнична стая. Въпреки плакатите, въпреки пастелните тонове на стените и мебелите, въпреки всичко, това бе една гробница.

Пусна телевизора. Новините бяха отново за болестта. Епидемията застрашително бе завладяла целия свят. От всички точки на света съобщаваха за умиращи, жертви или току-що разболели се деца. Пускаха мнения на лекари, които съобщаваха сухи факти, развиваха кухи разсъждения, но изводът бе един — никой нямаше представа какво се случва, какъв е причинителят на болестта, как се лекува, дали все още малкото здрави деца могат да се предпазят...

Щракна на друг канал — екстрасенс продаваше амулети срещу епидемията. Щрак. Божи служител заплашваше с второ пришествие. За пръв път откакто се помнеше, темите не бяха електроника, биотехнологии, кибернетика, космология и т.н. И то по какъв повод?! Рязко човечеството бе принудено да напусне уютния виртуален свят, за да се сблъска с реален проблем.

Мъжът стана и тихо надникна в стаята. Детето бе заспало. Дишаше тихо, повърхностно, леко, а гърдите му хриптяха. Не знаеше дали ще се събуди на другата утрин, не знаеше дали пак ще се наложи да сложи маската с усмивка. Беше уморен. Страшно е, когато един мъж на средна възраст е уморен. По-страшно е, когато детето ти страда пред очите.

Не можа да заспи, въпреки количеството изпит алкохол. Наложил се да прибегне до хапчета. Сякаш някой дръпнал щепсела от храненето и мигом го изключил.

Тичаше с къси панталонки и лекъосан потник по пращен път. Отдясно се издигаше планина, покрита с гора, а отляво се зеленееше поле, изпъстрено с цветя. Усещаше, че се задъхва, а кожата му лепнеше от пот. Но трябваше да бърза. Още малко и ето... моста над рекичката — стар, дървен и техен си. Негов и на неговите приятели, с които прекарваше дългите лета на село в луди игри. Видя, че другите още се суетят и използва момента. Извика „Джеронимооо“ и както се беше засилил, стъпи на камъка в началото на моста, после на перилата и скочи във водата.

Вирчето не беше много дълбоко. Удари крака си и костта поддаде. Разплака се от болката, но после се гордееше с гипса и чакаше бандата другари да дойдат при него на двора. Беше герой и го виждаше в очите им.

Събуди се с мокро лице. Беше плакал на сън. И сънува онова лято. Все още леко накуцваше с този крак, но за нищо на света не би променил онова свое решение.

Главата му пулсираше от болка, когато стана и отиде в стаята на детето. Приблужи се тихо, не искаше да го буди. Наведе се над него и се заслуша. Чаршафът не се издигаше ритмично. Всичко бе притихнало в миг безкрайно безвремие, което се събираше на върха на игла, която го прободеше в сърцето. Седна до леглото и прокара ръка през черната, чуплива коса на детето. Току-що изплаканите сълзи в съня рухнаха отново.

Детство! Той бе имал детство, което детето му никога нямаше да има. И беше безсилен. Отчаян и смазан. Разрида се безутешно...

Телевизорът все още работеше в другата стая. Краят на света бе настъпил. Пандемията отнемаше бъдещето на света и човечеството. Нямаше новини за все още здрави деца. Последните все още живи бяха в тежко състояние и едва ли щяха да изкарат и ден. Видът щеше да изчезне завинаги от лицето на земята. Това не бе демографска криза. Това беше край. Точка на съществуването на вида, която обезсмисляше хиляди години еволюция и борба за власт и надмощие, войни, бедствия, страсти, любов, омраза, секс и...

Излезе за пръв път, откакто детето му се разболя. Улиците бяха пусти. Тук-там се влачеха хора, навели глави, които по-скоро приличаха на луди в мъката си, отколкото на човешки същества. Напомниха му на ходещи мъртъвци, които често бе гледал по филмите от края на ХХ в. Витрината на отсрещната пекарна, от която понякога бе взимал закуски за детето бе счупена, а на тротоара се въргаляше черна тава. Заплака отново. Никога нищо нямаше да бъде същото — никога. Край.

Побърза да се прибере в безжизнения си дом. Не си направи труда да затвори. Влезе в детската стая и се огледа. Играчки, плакати, електронни игри... Не всичко бе игра. Нямаше чийтове, нямаше последен сейв, който можеш да ползваш, ако те убият случайно, нямаше бьгове... Реален живот и болест, с която никой не можеше да се пребори.

Погледът му попадна на бюрото, където със затворен капак бе компютърът на детето. Седна на стола и отвори устройството. Екранът премигна веднъж и се зареди десктоп — красива природна картина, представляваща планински масив, в основата покрит с гъста широколистна гора, а на преден план паднало дърво, протегнало сухи, криви клони към синьото небе и пухкавите облаци; слънчев лъч играеше, майсторски анимиран, проблясвайки на различни места от пейзажа.

Мъжът се сети за съня си, за онова уморително бягане и скока в реката. След няколко секунди цъкна на брауъра и автоматично се зареди последната страница, която бе посещавало детето — shelter.org (убежище). Очите му с изненада се плъзнаха по текстовете, прокламиращи омраза към така устроения е-свят, към всичко електронно, към видеоигрите, към n-D киното, към виртуала...

Разглежда картинките, споделяни хиляди пъти — деца играят в пясък, деца играят на въже, дете със завързани очи гони други деца, деца сред природата, деца на морето, деца в планината, деца сред саваната... имаше доста постове, в които администраторите обясняваха игри (наричаха ги „живи игри“), в които участниците бяха деца и ползваха единствено подръчни предмети от бита — топка, въже, кърпа, пръчки, топчета.

Убежище?! Нима през цялото това време на отчуждение, бягство от реалността и потапяне в света на виртуалното, детето му бе търсило

и бе намерило свое убежище? Това, което връща човека към природата, към контактите лице в лице, очи в очи, към забавленията от миналото, към прашните улици, поляните с цветя, игрите на криеница, сляпа баба, кралю-порталю? Нима в този електронен свят децата бяха открили място, което отдавна им е било отнето и заменено с нещо изкуствено и фалшиво? Чувството да принадлежиш към социума, а да си сам в стаята си, без да имаш доверен приятел, на който да споделиш своята болка, вяра, мечта, любовни трепети, без да се притесняваш, че ще направи съобщението ти достояние за много хора. Убежище! От нереалния реален живот.

Бащата отвори секцията с частни съобщения. Последното бе от потребител new_beginning и представляваше дълъг и неразбираем за него код, след който мигаха букви — „сложи точка сега, за да започнеш отново на по-хубаво място! Назад към истинските неща, близо до природата!“.

Нима това бе причината за пандемията? За края на света? Един глупав код, който обещаваще истински и пълнокръвен живот далеч от машини и електроника.

Бащата го прочете още няколко пъти. Не усети нищо да се променя. Не се разболя.

По новините емисиите се смениха — масови безредици, масови самоубийства, разпадане на обществото и цивилизацията. Никой не съобщаваще за тайнствения код и бащата се замисли дали семействата толкова се бяха отчуждили помежду си, че дори не разговаряха, не споделяха, не проверяваха за безопасността на децата си в този свят на цветни реклами и силиконови реалности.

Вече нищо не го интересуваше. Стана и взе кутиите с хапчета, които му помагаша да заспи, когато съня го нямаше. Изсипа пет опаковки на масата. Бързо и методично ги изпи, взе нова бутилка уиски и легна в леглото до детето си. Надаваше се да има рестарт. Въпреки измамното пълноценно съществуване и благодарение на кода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.